

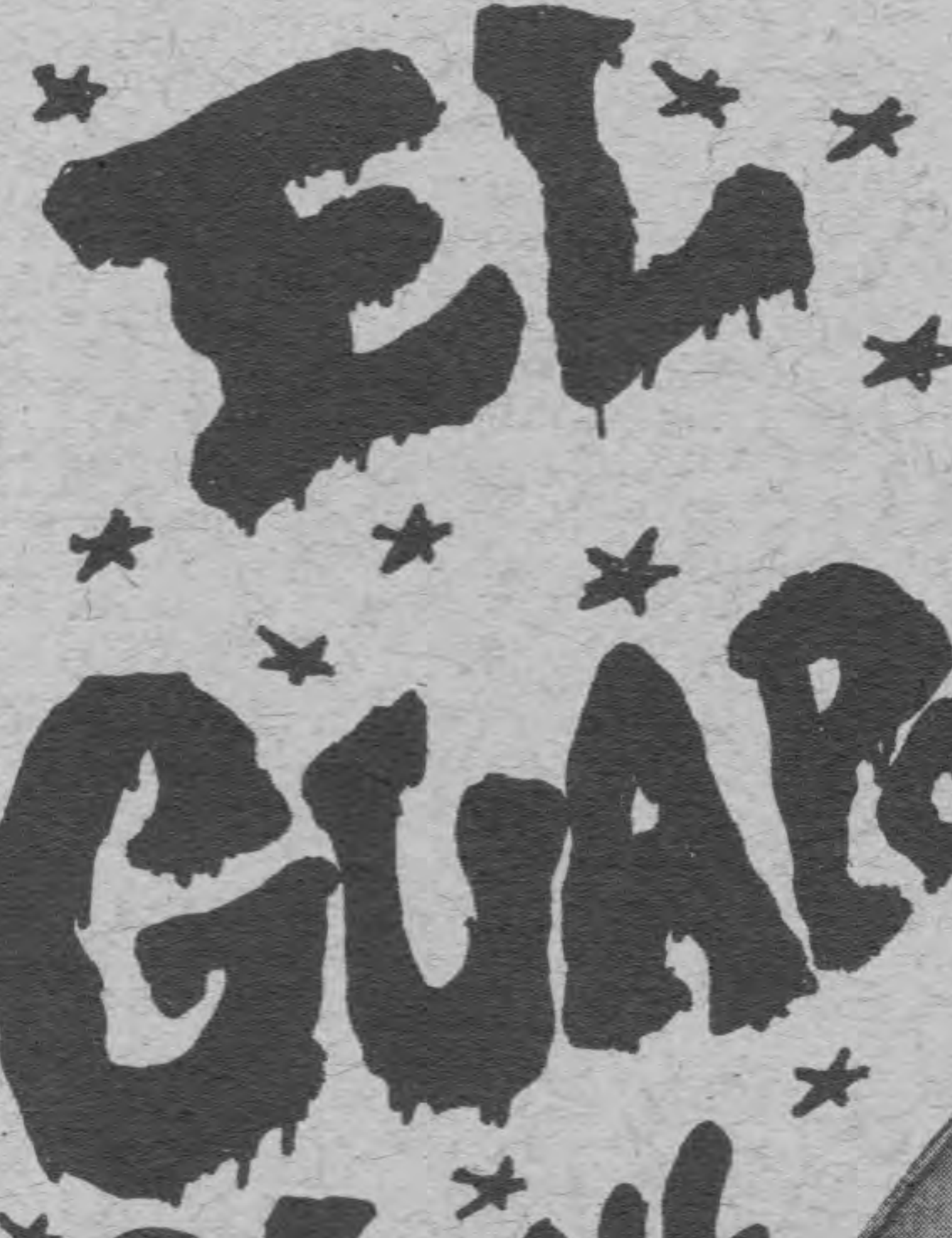
“...als er voor het Autosalon een publiek is, zal dat er voor El Guapo Stuntteam ook wel zijn.”

- Gonzo Circus

DAT WAS AL KAPOT!

Christian Maes

Brussel, [REDACTED]

Geachte heer [REDACTED],

ik treed op als raadsman van het muzikale stuntgezelschap "EL GUAPO STUNT-TEAM" (hierna: "EGST").

Ik verwijs naar Uw schrijven dd. [REDACTED] namens de V.Z.W. [REDACTED], als organisator van het festival genaamd "[REDACTED]" en meer bepaald de muzikale stuntvoorstelling van EGST op [REDACTED]. Naar aanleiding van deze voorstelling vordert U in Uw schrijven een schadebedrag van maar liefst [REDACTED] Bef, hetgeen ik namens EGST bij deze protesteer om hiernavolgende redenen:

1. U vordert een bedrag van [REDACTED] Bef voor de 'totale vernieling van een Shure-microfoon'. Mijn cliënte ontkent niet dat deze tijdens de voorstelling in aanraking is gekomen met het voorhoofd van de zanger, maar begrijpt niet dat dit een waardevermindering van het voorwerp zou inhouden. Integendeel, op gespecialiseerde websites zoals 'E-bay' blijkt duidelijk dat microfoons die op zulke manier zijn gepersonaliseerd precies aan waarde hebben gewonnen.

2. Ook vordert U een bedrag van [REDACTED] Bef voor 'beschadigingen aan de PA-installatie'. Het is mij niet geheel duidelijk waaruit deze beschadigingen bestaan. Cliënte herinnert zich wel dat tijdens het voorafgaandelijk testen van de muzikale apparatuur (de zogenaamde "sound-check") er door mensen binnen Uw organisatie werd geopperd dat de apparatuur van EGST 'te luid' stond op het podium. Echter, en zoals reeds medegedeeld op het moment zelf, spelen ook andere bands zoals "Motor-head" met zanger "Lenny" luid zonder dat dit tot calamiteiten leidt. Uw beweringen missen dus oorzakelijk verband.

3. Over het door U gevorderde bedrag van [REDACTED] Bef voor "toeëigenen van de drank en het eten van andere bands" kan mijn cliënte kort zijn: noch op de drank, noch op het eten was specifiek aangegeven voor wie dit bestemd zou zijn. Mijn cliënte meent dat het verdelingscriterium waarbij een bepaalde band - die ik hier niet bij naam zal noemen - over een grotere drankvoorraad mocht beschikken louter op basis van haar notering in een hitlijst genaamd "de Ultratop", als discriminerend kan worden aanzien. Bovendien voorziet het contract met Uw organisatie niet in een maximale afnamehoeveelheid voor mijn cliënte. Ik

heb overigens van mijn cliënte begrepen dat dit zich zou hebben afgespeeld in de ruimte achter de bühne (de zogenaamde "back-stage"). In ondergeschikte orde, kan ik U dan ook mededelen dat mijn cliënte vrijwillig afstand heeft gedaan van het vleesloze eten (de zogenaamde "vegetarische optie" door U "chili sin carne" genoemd) en de niet-alcoholhoudende dranken ten voordele van de andere bands. Globaal gezien kan er dan ook geen bijzondere verarming van Uw organisatie hebben plaatsgevonden, louter een herverdeling van de aanwezige spijzen en dranken.

4. Uw vorderingen omtrent "sluikstorten" en "opruimkosten" missen eveneens elke grond. De materialen waarnaar U verwijst zijnde "prikkelraad" en "2 flesjes aanstekervloeistof" zijn immers attributen van de stuntshow die vergeten werden en niet als afval achtergelaten. Mijn cliënte maakt hiervan actief gebruik en wenst U graag te contacteren om deze podiummaterialen weer in haar bezit te krijgen. De "brandvlekken op het podium" waarnaar U verwijst, waren volgens mijn cliënte reeds aanwezig vóór aanvang van haar voorstelling.

Bijgevolg behoudt mijn cliënte zich alle rechten voor in geval U deze vorderingen toch zou doorzetten, en zal zij niet nalaten een tegeneis in te dienen. Contractueel werd met Uw organisatie overeengekomen dat als veiligheidsmateriaal "1 emmer lauw tot koud water" en "1 natte handdoek" had dienen te worden voorzien, terwijl het personeel van mijn cliënte heeft moeten vaststellen dat er slechts 1 droge doek aanwezig was, hetgeen de beëindiging van de uitgevoerde stunt aanzienlijk heeft vertraagd met bijkomende psychosomatische klachten voor het personeel van mijn cliënte.

Met de meeste hoogachting,

Bloodshed Bob

LAWAPO
KUNG
M*

C
F
B

0
2
2
4

STUNT ROCK

NOD BLESS
KINGFATSOL/H
JOHNNY TRASH/
MUDDY FALCO/^{THE}FUNK
SUZY Q/SHAKIN' THAT
CAPTAIN CATASTROPHE/DRIN
BEER

WRITE US AT:
KURINGER STEENWEG 189
3500 HASSELT BELGIUM

...dag den 16den oktob
GRANDE RE-OUVER
reakshow with the dancing fire-woman, the burning
men and a band from the far away country named Ilijimborg.
EL GUARO
Stunt ★ te
link motorhead with **ELVIS** on the vocals, it's rock and roll, indee
at le nouveau SKUT, lauwsestraat, Aalbeke
vrij van zegel wegens zie

...SER
TEUDI 26 NOV 98
THE HEADCOATS
THE HEADCOATEES
VEDI 12 DEC. 98
BUCKWEEDS!
POSTUNT TEAM
HEAD

INLEIDING

Een El Guapo Stuntteam boek? Wat denken jullie wel? Jullie zijn de Rolling Stones niet. Of zoals onlangs nog iemand tegen me zei: “Eric Clapton... die heeft pas een verhaal: drugs, intriges, drama... Er zit toch niemand te wachten op de avonturen van een obscuur rockbandje, man. Wat was de naam van jullie orkestje ook alweer?”

Ergens begrijp ik de woorden van de uitgever in kwestie wel. El Guapo Stuntteam, ooit de bekendste onbekende band van de lage landen, had geen noemenswaardige verslavingen of een jacht vol drank en vrouwen. En op ons hoogtepunt stonden we nog steeds 24,50 euro in het rood. Wat we wel waren: een eigenzinnig bandje met een reputatie en gevaarlijk in de ware zin van het woord. Te punk voor rock en te rock voor punk. De ene dag opgehemeld, de rest van de week verguisd. Met drie gitaristen, twee zangers en een brandende stuntman op podium waren we een groep die door de moderne muziekliefhebber niet serieus genomen werd. Een regelrechte nachtmerrie voor geluidstechnici, backstage vrijwilligers, security, de mensen van de EHBO-tent en iedereen met minstens één Flock of Seagulls-plaat in zijn collectie. Kortom: een rock-'n-roll-band in hart en nieren.

Twaalf jaar lang heb ik als licht ontvlambare bandmascotte deel uitgemaakt van één lange tour die voorbij is gevolgen. En ergens is het echt wel een wonder dat we ons verhaal allemaal in levenden lijve kunnen navertellen. Maar natuurlijk niet zonder de duizenden notities en uren beeldmateriaal die ik tijdens die periode verzameld heb. Een doos vol gekribbel, verkreukte affiches, setlijsten, artwork en ontelbaar veel foto's waar ik me onlangs met veel plezier en soms ook verwondering doorheen heb geworsteld. De verzameling bleek de perfecte aanzet voor dit boek. Maar voor alle duidelijkheid: wat je hier in handen hebt, is niet de zoveelste literaire autobiografische dwaling met als onderwerp de mens achter de artiest, noch een verzameling filosofische mijmeringen die op zoek gaan naar de diepere betekenis achter songtitels zoals Betty Crocker - Stunt Rocker of I Wanna Fuck. Ik ben Victor Hugo niet. Wel hoop ik dat deze verzameling

anekdotes, getuigenissen en prullaria een entertainende kijk kan geven op 12 jaar El Guapo Stuntteam en wie weet: misschien leer je er nog iets van of werkt het zelfs inspirerend, en kunnen er weer nieuwe snaren op je oude gitaar gelegd worden. Hopelijk kan je dj-materiaal ook eindelijk bij het grofvuil. Ik geloof dat de ophaling bij jou in de buurt op maandag gebeurt...

Voor sommigen is El Guapo Stuntteam ondertussen cult en voor anderen is het nog steeds dezelfde bagger. Maak ervan wat je wilt - dat hebben we zelf ook altijd gedaan - maar we hebben tenminste een indruk achtergelaten (en hier en daar een schroeivlek). Zelf kan ik niet zeggen dat ik er zonder kleerscheuren vanaf ben gekomen, maar ik weet nu wel wanneer er regen op komst is...

En als we het morgen allemaal opnieuw moeten doen, dan zit ik als eerste in de bus richting Scheissenhausen, of eender welk gehucht waar de monitor links vooraan "al kapot was". Als we iemand vinden die wil rijden natuurlijk.

Christian Maes Aka Captain Catastrophy
- The International Man of Danger

EL GUAPO STUNT TEAM

Rock and Roll!!

Tough but tender?
You bet!

Strong but silent?
Not anymore!

KINKY

El Guapo

PHONIC R'N'R SHOW
GUAPO STUNTT

STUNT ROCK BAND - LOUD
STUNT SHOW - LIVE

...N'CO DIES

HOOFDSTUK 1: ONCE UPON A TIME... IN HASSELT

Zomer, 1995. Op de zolderkamer met uitzicht op de Havermarkt is het een komen en gaan van muzikanten met wie het van bij binnenkomst op alle vlakken botst. Hippies in sandalen met een djembé of triangel onder de arm, rappers, en van die alternatieve types in Che Guevara-shirts: ze weten mijn broer Cedric allemaal te vinden. Keer op keer is het een opluchting als het na een korte 'jamsessie' en de daaropvolgende discussie weer stil wordt aan de andere kant van de muur en Cedric mijn kamer binnenstormt met de boodschap dat ook dit muzikale project ter plekke werd opgedoekt. Zijn zoektocht naar geschikte muzikanten om een bandje mee op te richten gaat nergens naartoe. Er is met niemand een klik. Ofwel zijn de Ramones 'grappig', of de Butthole Surfers 'raar', ZZ Top toch 'die met hun lange baarden', en Jimi Hendrix 'die gast van Hey Joe die zijn gitaar in brand stak'... Niemand die op auditie kwam, was mee met onze leefwereld.

Cedric werd aangeraden om beter eens naar Rage Against The Machine of The Levellers te luisteren, of nog beter: Tool of Jamiroquai.

Inderdaad, je zou mensen voor minder de deur wijzen...

Alles verandert wanneer we Erik Wilmots op een dag over de vloer krijgen. De norse punkrocker, die we vooral kennen als de voormalige uitbater van de lokale skateshop, heeft net zoals wij helemaal niets met wat er op dat moment op de radio gedraaid wordt. Hij vindt alles belachelijk en met hem kunnen we voor het eerst sinds onze verhuis naar Hasselt praten over echte helden, zoals Black Flag, The Cramps, GG Allin en Roky Erickson. Eens we aan de praat geraken over een band op Crypt Records is hij helemaal vertrokken. Bovendien weet Erik ons te entertainen met verhalen, genre: die keer dat hij ergens in Edegem op wc zat en Jerry A van Poison Idea in het hokje naast hem erg luidruchtig een grote boodschap zat te doen. Plaatsen als 4AD, Lintfabriek, La Zone en de Pit's zijn hem niet vreemd en het duurt niet lang voor hij Cedric mee op sleeptouw neemt langs al deze underground-tempels die in die periode op volle toeren draaien. Voor Cedric gaat er een nieuwe wereld open en wekelijks krijg ik verslag van wat hij die week allemaal heeft ontdekt: Oblivians, Dead Moon,

Demolition Doll Rods, Guitar Wolf, Lightning Beat-Man... Stuk voor stuk fantastische groepen en artiesten waar we zonder Erik misschien zelfs nooit van gehoord zouden hebben. Geïnspireerd door al die bands richten Cedric en Erik nog voor het jaar voorbij is een eigen bandje op. De naam hebben ze al: El Guapo, Spaans voor 'de knapperd' en vernoemd naar de goedlachse en lelijke slechterik uit de jaren 80 filmklassieker The Three Amigos. Volgens Cedric en Erik een erg toepasselijke naam voor het lelijke bandje waar ze trouwens nog leden voor moesten zoeken. Cedric weet ondertussen hoe het zit in Hasselt: lelijkerds genoeg in de bruisende stad van de smaak, maar muzikaal moet het wel klikken natuurlijk. Als ze op een avond de gebroeders Volders tegen het lijf lopen, zit er meteen schot in de zaak.

Cedric: "Micha en Jethro? Die hebben we leren kennen via Stijn Persoons. Stijn jamde met Mich en J . Op een avond zijn we in Zaal België naar een free jazz optreden van hen gaan kijken. Verschrikkelijk! Maar toen Erik na afloop vertelde dat we zelf een band waren begonnen, iets à la Guitar Wolf, waren Micha en Jethro direct mee."

Met Cedric op gitaar, Erik op bas, Micha op drum en Jethro op tweede gitaar is El Guapo zo goed als compleet, en tot ze de geschikte zanger tegen het lijf lopen neemt Cedric met veel tegenzin de zang voor zijn rekening. Dat Micha tot die dag nooit eerder gedrumd heeft, daar is zeer weinig van te merken. Hij laat ons denken aan onze Italiaanse vrienden uit Maasmechelen, die 's morgens voor het eerst leerden fietsen en later die dag nog op hun achterwiel voorbij een groepje meisjes over de Pauwengraaf reden. Naast gitaar experimenteert Jethro ook met een oud orgeltje dat hij heeft meegebracht van het containerpark. Met de elektronica en effecten die hij erop aansluit om het ding wat extra pit te geven is een kortsluiting of elektrocutie nooit ver weg. El Guapo gaat voor kort, snel en rechtdoor en het feit dat het langs alle kanten rammelt, is een must. Het voornaamste is dat Cedric op basis van achtergronden, persoonlijke invloeden en attitude eindelijk een voltallige band bij elkaar heeft gekregen. Cedric komt van Jimi Hendrix, Guns n' Roses en alles wat hij in de loop van de jaren tegen wil en dank in het slaapkamertje naast het zijne heeft meegekregen, en is samen met Erik die vooral met punkrock is opgegroeid in de garagescene

terechtgekomen. Micha en Jethro zijn dan weer gewoon twee ultragetalenteerde weirdo's met een achtergrond van Zappa, Beefheart en totaal van de pot gerukte noise. Wat er ook van zal komen, één ding staat vast: El Guapo zal niet het zoveelste bandje in een rij worden.

en diezelfde nacht nog naar het Lijmpotje trekt om aan nummers te werken.

SJOFAASJ
Ed. Jaminéstraat 18, TONGEREN info 012/23.41.80
dinsdag 26 augustus
deuren 19:30
Samiam
Jane's Dedt
Out Of Order
El Guapo
woensdag 27 augustus
Ripper Roo's
last Disco party
deuren 20 uur inkom: 100 bfr
+ TON dressed up: FREE
22 uur

De groep repeteert op zondagmiddag in het voormalige café van onze ouders in het centrum van Hasselt, maar na een regen van klachten wegens lawaai-overlast komt daar snel een einde aan. El Guapo verhuist naar het "Lijmpotje", een klein en griezelig huisje aan de gelatinetoren waar wel meer lokale bandjes tegen een zachte prijs dag en nacht terecht kunnen. Het gebeurt wel vaker dat El Guapo tijdens een avondje stappen inspiratie vindt

Het is dinsdag 26 augustus 1997. El Guapo heeft lang genoeg in hun donkere en akelige repetitieruimte opgesloten gezeten en met een repertoire van 6,5 nummers is het tijd voor het grote livedebuut. Via Erik komen we die bloedhete zomeravond in de Sjofaasj in Tongeren terecht. Of Guapo wel thuishoort op de affiche met de melodische Amerikaanse punkband Samiam, Janez Dedt en Jan Straetemans zijn eerste bandje Out of Order, is bijzaak. El Guapo wil spelen. Waar, wanneer en met wie dan ook. De band trakteert het voornamelijk jonge punkrockpubliek die avond

op vijftien minuten pure en onversneden garage-trash-noise-chaos dat ergens tussen het werk van Hasil Adkins, The Legendary Stardust Cowboy en de allereerste repetitie van de Ramones schommelt. Vijftien minuten inclusief bindteksten in een half verzonnen taal en een hoop gerommel met instrumenten tussen de nummers. Een volledig drumstel is er nog niet. De snare ligt vastgetapet op een stoel en de basdrum vastgetimmerd aan het podium. Op de achtergrond stuitert mijn toenmalige vriendin Suzanne over een keukentafel. Ze is mee aan boord als de officiële El Guapo go-go-danseres en moet haar best doen om haar danspasjes synchroon te houden aan het tempo waarin de band tekeergaat. Terwijl de elektronica van Jethro tijdens het eerste nummer al letterlijk voor vuurwerk dreigt te zorgen, zijn de vijftienjarige leden van de Offspring-fanclub naar buiten gevlucht, maar ook daar zijn ze niet veilig voor dat nieuwe bandje uit Hasselt, want niet veel later maken ze voor de deur kennis met de “roadie” van El Guapo, die in ruil voor de jongeren hun zakgeld een bierflesje tegen zijn voorhoofd laat verdwijnen. De eerste indruk is de belangrijkste zeggen ze wel eens.

Jan Straetemans (The Sore Losers): “Ik was net vijftien geworden toen ik voor de eerste keer in de Sjofaasj speelde, de legendarische Tongerse undergroundclub. Onze eigen CBGB’s iets verder in de straat. De headliners Samiam brachten een versie van Cry Baby Cry van The Beatles. Ook op de affiche die avond: El Guapo met hun allereerste show, maar het had evengoed hun duizendste kunnen zijn. Met hun uitstraling en attitude van een doorwinterd rock-’n-roll-circus was het duidelijk dat ze al iets gezien hadden. Ze droegen maskers en capes. Het was luid, lawaaierig, gevaarlijk en... raar. Een meeslepende freakshow die je aandacht opeiste. Recht voor zijn raap. Hier stond een band die je niet kon negeren. Aangedreven door een jeugdige en luidruchtige Elvis en met charisma op overschot brachten deze weirdo’s een ton aan nieuwe invloeden met zich mee. In de jaren die erop volgden groeide ik uit tot een toegewijde fan, ik zag ze ontelbare keren bezig en raakte bevriend met de bandleden. Zonder El Guapo hadden The Sore Losers ook nooit gespeeld en mijn puberale zelf had nooit al die invloeden meegekregen. Dus bedankt mannen, I had a blast!”